

нѣкоя служба въ тая кѣща. Съеъ толкова умъ дѣто се види да има, какво ще стане то? Уви! Нищо повече освѣнѣ единъ прѣвъсходенъ секундино! Нѣма нищо! нали ще направѣж едно благодѣяние, като го научѣж да се удостои за своята си почестъ и за почестъта на честнитѣ хора, да отхрани въ себе си чювства за благоволенъе?

Тия разсѣждания сичкитѣ ми бѣхѣ естествени. Всекога си чювствувахъ къмъ дѣцата една голѣма наклонность, и най-голѣмата честь за титлата на наставникъ. Тая служба изпълнявахъ нѣколко години за Якова и Юлиенъ Порро, два момѣка, които давахѣ най-голѣмитѣ надѣжди, които обичяхъ и непрестанно щѣ да обичамъ, като баща чядата си. Богъ знае колко пѣтя въ тѣмницата мисляхъ на тѣхъ! Колко съжелявахъ дѣто не можихъ да довършиѣ въспитанъето имъ! Колко имъ желяяхъ да иматъ нѣкой учитель толкова обиченъ, колкото азъ бѣхъ за тѣхъ!

Често извиквахъ въ себе си: «Каква недостойна пародия! Намѣсто Якова и Юлиенъ, благородни дѣца дѣто натурата и щастнето сѣ ги натрупали съеъ най-богатитѣ си добрини, дадено ми е за ученикъ едно сиромашко сираче, глухо-нѣмо, утърпано, синъ на единъ злодѣй, и което ще стане постепенно секундино, сиречь по просто да кажемъ което не ще бѣде освѣнѣ сбиръ (заптие).»

Тия разсѣждания ме умаломощявахѣ, обездързостявахѣ ме. Нѣ щомъ чюхъ викътъ на мѣничкото си нѣмо, ето че кръвѣта ми възврѣ, като на единъ баща когато чюе гласътъ на синътъ си. Съеъ тоя викъ, съеъ това вижданъе, гледахъ ли азъ на низкото му положенъе? «И наистина, казвахъ си, може